

Алексије Гргур (СПКД „Просвјета“ Гацко)

ПАВЛЕ – РИЈЕЧ КОЈА ЈЕ ПОСТАЛА МОЛИТВА

Кад су ме позвали да говорим о патријарху Павлу, некако сам прво помислио на будућност. И ниједног тренутка се нисам запитао зашто је то тако. Јер Павле – то је свевременост. У себи сабирати мудрост вијекова и обасјавати путеве будуће. Бити једно са Христом, са Светим Савом, онаквим каквим га памте канони цркве, народно предање и пјесник. А пјесник каже – „и пут се за њим рађа“. И уистину, излазећи из полувјековне таме безбожништва – ми смо тражили заборављени пут. Онај на коме ће Христос и Свети Сава бити учитељи, а Павле путовођа. И било је у томе много чудесног.

А много је нестварног и чудесног и у самој личности патријарха Павла. Јер чуда је било и у оном дану када је младић Гојко спасао оно дијете из набујале ријеке. И у оном излијечењу од туберкулозе. И у Павловом косовском распећу, које га је у стопу пратило читавог живота. Али колико тек чудесног мора бити у оној свјетлости која нас је обасјала кроз његов лик, и данас нас избављајући од богоборства и братоубиштва? А таква се свјетлост задобија само у сусрету са суровошћу живота.

Једном је неко написао да се патријарх Павле никада није склањао од тешкоћа овога свијета. И уистину - он јесте читавог свог живота „на страшноме месту постојао“. Јер „страшно место“ било је оно на коме је у времену најтежег комунизма службовао као епископ рашко – призренски. Али је, такође, „страшно место“ био и трон патријараха српских – од Светог Саве до наших дана. Јер бити први - никада није лако. А поготово не у временима са краја двадесетог вијека, када се народ који је Павле предводио још једном нашао на удару онога што се често назива „точком историје“. А заправо је искушење, за људе и за народе. Али смо некако опет опстали. И опстала је људскост у нама.

Овоземаљски пут патријарха Павла био је свједочење Јевањђеља. Свједочење вјечности. Пут личног страдања за народ. Не само српски.

Данас, у временима нових тешкоћа и изазова, једанаест година након патријарховог упокојења – тешко је рећи која би нам од његових особина највише добродошла. Саборност и енергичност, довитљивост и светост патријарха Павла свакако би овом народу и данас обасјале пут којим се иде у будућност. У складу с тим, некако ми се чини да нам је данас ипак најпотребнија Павлова ријеч. Јер знам колико би се он данас радовао пуноћи православља која се пројавила у Црној Гори. И са колико би бриге говорио о своме распетом Косову. А онда би се та његова ријеч преобразила у молитву. Богу и нама. Да као народ опстанемо.

И да будемо људи.